

HARLEQUIN®

020
OKTOOBER

Romantika

TRISH WYLIE

*Manhattani ülemus,
teemantpakkumine*

Eellugu

“Ta ei tule.”

“Mis mõttes ei tule?”

Clare O'Connor keeras peeglile selja ja kergitas lõuga, et mehele silma vaadata. Tegelikult ei tundnud ta seda meest nii hästi, et tema silmist midagi välja lugeda. Pikk, tõmmu ja vaikne – oli ta pärast nende esmakohtumist nentunud. Ja hoolimata sellest, et mehes lõi aeg-ajalt välja jumalavallatu huumorisoon, uskus Clare ikkagi, et esmulje on õige.

Ta raputas pead. “Mida sa sellega öelda tahad, et ta ei tule? Kas temaga juhtus midagi?”

Mehe lõuas tõmbles üks lihas. See oli esimene märk, mis reetis, et ta räägib tõtt. Clare raputas jälle pead ja tema paokil huulilt kõlas närviline naer. Võimatu. Jamie ei saanud temaga niiviisi käituda. Mitte praegu.

“Mul on väga kahju, Clare.”

Kui mees oma pika käe välja sirutas, taganes naine sammu võrra ja tundis, kuidas maa jalge all kõigub. “Kus ta on?”

“Ta on läinud.”

“Läinud?”

Kuhu? Miks? Mis oli juhtunud? Päriselus sääraseid asju ei juhtu! Selle asemel et kõiki sõnu papagoi kombel korrutada, üritas Clare selgelt mõelda. Miks just nüüd? Miks mitte eile, üleile või veelgi varem? Siis, kui oleks olnud

aega reserveeringud tühistada ja kõigile sellest teada anda. Miks oli mees lasknud tal endale üle Atlandi ookeani järgneda, kui...?

“Ta ei söandanud sulle otsa vaadata.”

Clare puhkes närviliselt naerma. “Ja sellepärast saatis *sinu*?” Jamie oli valinud kõigist oma tuttavatest just *selle tüübi* uudist edastama? See oli peaaegu naljakas. “Ta isegi ei helistanud? Ega jätnud teadet? On see nali?”

“Ei ole nali. Ta on läinud ega tule enam tagasi.”

Mehe kindel toon võttis Clare’il silme eest mustaks. Naine hakkas vihaselt silmi pilgutades vaaruma ja tundis, kuidas kaks suurt kätt teda toetasid.

“Sa peaksid istuma.”

Clare tiris oma käed vabaks ja keskendus mustuseplekile mehe pintsakul. Ta lasi pilgul üle mehe tumeda rõivaeseme rännata ja märkas teisigi plekke, kuid teda ei huvitanud nende päritolu. Ta pidi lihtsalt järele mõtlema. Ta pidi...

Clare’i silmad läksid õudusest suureks ja ta nookas ukse poole. Pea kohalt kostis mehe kärisev hää: “Lähene ise.”

Püha jumal! Seal ukse taga ootasid inimesed *teda*. Mis-suguse näoga ta neile otsa vaatab? Aga ta ei võinud lasta sellel mehel enda eest selle musta töö ära teha. Ettepanek oli muidugi ahvatlev, kuid rahvas ootas siiski *teda*. Mõni neist oli lennanud tuhandeid miile, et *teda* näha. Sellepärast tundis ta kohustust neile ise teatada...

Ta surus iiveldustunde maha ja haaras mehel käsi-varrest. “Oota. Las ma toibun väheke.”

Ta ahmis mitu kopsutäit värsket õhku ja haaras tugevamini mehe käsivarrest nagu uppuja õlekõrrest, et pinnal püsida.

Ta leidis endas koguni jõudu, et hääled rahulik tunduks. “Kas ta lahkus koos selle naisega?”

“Clare...”

Naine kõverdas sõrmi ja tõstis pilgu. “Kas jah? Ma tahan teada.”

“Kui kaua sa oled neist teadnud?”

Kuni tolle küsimuseni polnud Clare milleski kindel olnud, ent nüüd sai ta vastuse. Niipalju siis paranoiasist...

Ta lasi mehe käsivarrest lahti, noogutas otsusekindlalt ja hammustas alahuulde, et see ei väriseks. Kui naiivsus tähendas särasilmse unistaja surma, siis oli eesmärk täidetud. Ja teda ootas karm karistus.

“Räägin külalistele ise. Nad tulid siia ju eelkõige minu pärast.”

“Sina ei pea seda tegema.”

“Pea küll.” Clare tundis oma sisemuses ahastust, kuid ta sulges silmad, surus selle tunde maha ja lubas endale, et tegeleb sellega *hiljem*. Siis kui keegi ei näe. “Jamie ei pruugi neist hoolida, kuid mina hoolin. Nad kuulevad seda minu käest.”

Uuesti silmad avanud ja pilgu tõstnud, märkas ta mehe silmis lugupidamist. Mingil seletamatul põhjusel tikkus talle naer peale – see oli arvatavasti hüsteeria. Milline saatuse iroonia – ta peab midagi nii alandavat läbi elama, et pälvida austust mehelt, kes polnud teda kunagi hea pilguga vaadanud.

Clare kergitas kahe käega oma pikka seelikut, mees astus eest ära, avas ukse ja jäi tema kõrvale seisma. Clare tõmbas sügavalt hinge ja kõhkles lävel.

“Olen siin, kui peaksid mind vajama.”

Clare naeratas niiske pilguga ja tegi järgmise sammu, üritades keskenduda lilledega kaunistatud laevõlvile, mitte nägudemerele, mis tema poole pöördus.

See oli tema elu alandavaim päev.

“Kahjuks pean teatama, et täna jäävad pulmad ära...”